

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâia după Rusalii, a tuturor sfinților

Fiilor, fiilor, cu dulce cuvânt Mă așez între voi în zi de duminică, și am la masa Mea cea de azi bogăție cerească, venirea Mea cu sfinții, iar în mijlocul serbării lor au ei pe trâmbița Mea, pe Verginica Mea, pe cea pețită de Mine să-Mi fie vas de cuvântat cuvântul Meu peste pământ, un trup firav în vremea ei de pe pământ, o inimă credincioasă chemării pe care i-am făcut-o, o iubire toată pentru Dumnezeu, și a sosit ea pe lume născută în duminica tuturor sfinților și au văzut sfinții harul Meu cel mult peste ea așezat, și pază cerească în jurul ei așezată, și am început s-o pregătesc pic cu pic, și am așteptat ziua cea mare a începutului trâmbițării cuvântului Meu prin această trâmbiță, o, și Mi-a fost ea sălaş pe pământ apoi douăzeci și cinci de ani.

Am tot dat în tot acest timp să-Mi plămădesc o sămânță nouă și un rod nou și sfânt din cei ce aflau și se apropiau de slava cuvântului Meu prin acest vas pregătit de Mine să fie gura Mea peste pământ. O, și Mă prinde iar și iar jale grea, căci puterea Mea dumnezeiască nu se pune cu omul, și n-am avut decât răbdarea și așteptarea Mea cea de șapte mii de ani, și cu acestea am rămas, că veneau mulți și-Mi aflau coborârea și cuvântul, dar nu puteau să-Mi dea ascultare, nu dădeau să se așeze în împlinirea poruncilor vieții, și au făcut toți ca Adam, și s-au lăsat pe rând spre neputința de a iubi pe Dumnezeu din toată inima și sufletul și cugețul lor, iar Eu am rămas cu jalea, fiilor, cu jalea și cu așteptarea, căci omul este slab de tot, și toți caută ca Adam, însurat și măritat și păcat, și bărbatul trebuie să facă voia femeii, chiar dacă sunt creștini scriși, iar femeia trebuie să facă voia bărbatului, căci zic că așa este scris. O, dar voia lui Dumnezeu scrisă din vreme peste omenire să fie ea, nu mai are rând și ea, nu se mai poate asta între Dumnezeu și creștin, că la Dumnezeu nu se poate cu porția, cu feliuța, nu se poate împărțire, ci se poate ori tot, ori deloc, dar nu este cine să înțeleagă aceasta.

O, și Mă prinde jalea, iar și iar jale grea, căci puterea dumnezeiască nu se pune cu omul, iar în ziua aceasta Mă așez în sfat cu poporul cuvântului Meu, și am adunați aici, la izvor, o mână de inimioare și aduc ele închinare în zi de amintire a lucrărilor Mele pe pământ, ziua trâmbiței Mele în mijlocul serbării cea pentru sfinții Mei toți, așa cum este așezată în calendarul creștin această zi.

O, fiilor, pace vouă, și străngerii voastre la izvor lângă cei ce-Mi stau de veghe aici pentru datoria ce le-am împărțit-o! Venirea Mea cea de azi Mi-a adus rod răbdării Mele și a sfinților Mei și am izbutit cumva să-Mi am un popor alipit de pieptul Meu și să Mă sprijin cu el în lucrul Meu cel mult între cer și pământ și să-l aduc la stare bogată, la o trăire bogată a voii lui Dumnezeu, și nu zadarnic trăire, așa cum se întâmplă cu viața celor născuți pe pământ și n-are Domnul folos de viața lor, și nici ei nu au.

O, fiilor, cum poate omul să trăiască zadarnic pe pământ? Poate, fiilor. Cine nu-și strânge în cer rodul vieții, zadarnică îi este trecerea printre cei de pe pământ. Cine n-are agonisită viața lui în cer și veșnicia ei apoi, zadarnic trăiește pe pământ în vremea vieții lui un așa om.

Dar cum poate omul să nu trăiască zadarnic pe pământ? O, poate omul, fiilor, poate dacă-și alege așa, poate omul să-I dea Domnului viața sa, poate să nu și-o oprească sieși, dar numai dacă-și alege el această înțelepciune. Păi dacă ai de la Domnul viață, de ce să-ți iei drept asupra vieții tale și să nu recunoști pe Domnul de Stăpân?

O, fiilor, încă din rai a fost acest început rău al omului, care a dat de la el voia lui Dumnezeu și a luat voia sa s-o facă. Nu i s-a părut omului cine știe ce primejdie să calce peste

cuvântul Meu pus peste el să-l urmeze întocmai, dar când a văzut ce s-a întâmplat în cele nevăzute ale Domnului din pricina celor văzute și lucrute de el, s-a speriat omul, s-a temut de Dumnezeu și de cele ce au ieșit, și a dat să se ascundă, o, și de atunci tot omul face ascundere, se tot ascunde om după om, om de om, și se ascunde de Dumnezeu și crede ca și Cain că Domnul este departe, că nu vede și că se poate ascunde de El, o, și așa se alege omul cu voia sa, cu ascunderea, nu cu lumina, nu cu adevărul, iar adevărul este Dumnezeu și de la Dumnezeu, precum este scris.

Dar ce poate face omul să nu trăiască zadarnic pe pământ? Poate, fiilor, poate să Mă aleagă pe Mine de viață a sa. Omul are de la Mine viața dată și i-am dat libertatea să Mă urmeze sau nu, și am spus: *«Dacă voiește cineva să vină după Mine, acela să se lepede de sine ca să vină, și să-și ia crucea și să-Mi urmeze»*.

Minunea lepădării de sine este taina dintre om și Dumnezeu, o, și mult aș vrea să fie înțelepciunea aceasta în cei ce dau să Mă urmeze, și nu fără cruce să Mă urmeze! Crucea este viața omului. Dacă el nu ia viața să Mi-o dea să i-o conduc Eu, o, el nu poate, nu știe să vină după Mine și să-Mi urmeze Mie. Lepădarea de sine începe nașterea din nou a omului care vrea să fie de sus apoi, din cer născut, și care-Mi urmează Mie cu viața pe pământ până la venirea sa în locașurile cerești, acasă la Tatăl. Dar iată jalea Mea, că nu vrea nimeni să vină la Mine, să vină în cer. La doctor se duce omul, dar la Mine nu vrea, și se zbate să-și îngrijească el viața și mersul și să stea pe pământ cât mai mult, și uită, săracul, că Domnul nu poate fi dus cu vorba.

Le-am spus mereu aceasta la cei ce auzeau și dădeau să vină după hrana cuvântului Meu încă de la începutul cel din anul 1955 al trâmbițării Mele prin Verginica, și le spuneam așa: *«Fiilor, fiilor, opriți-vă din mersul vostru și luați lepădarea de sine de viață și hrăniți-vă duhul cu cele ce vă sfințesc, și nu stați goi de haină pentru duhul vostru, că vine diavolul și aruncă sămânța neghinei și iese neghină pe ogorul vieții voastre, și vine apoi cu treieratul să-și ia recolta și te lasă fără viață, omule, căci viața cu satana nu e viață, ci e pierderea ei, iar când îți cere trupul fericirea păcatului, o, rușinează-te de Domnul, Care te vede, și nu păcătui, rămâi de partea Domnului când diavolul dă să te cuprindă cu cele din iad, că Domnul nu poate fi dus cu vorba, dar trebuie să crezi asta, omule creștin, căci cine umblă să nu aibă inima curată, o, greu se mai poate întoarce să fie curat cu inima»*.

O, așa au făcut cei ce au căzut de la Mine, au făcut pe cele ce îl cad pe om de la Dumnezeu, că moartea a venit în lume prin neascultarea omului, și a căzut și pe copii neascultarea părinților și au făcut și copiii împotrivire lui Dumnezeu, și apoi pedeapsa, care a venit prin neascultare, căci omului nu i se pare prea mare primejdie când calcă peste cuvântul lui Dumnezeu și își alege să-și facă voia.

O, și iată, fiilor, Eu trebuia să am o mânuță de fii sănătoși cu duhul și cu iubirea și cu împlinirea cea pentru biruirea lui satana, care nu cade din lucrul său cel rău, decât cu post și cu rugăciune lângă post, amândouă acestea sprijinindu-se, ca arme care sprijină pe cei biruitori în numele Domnului. Și dacă Eu nu găsesc să-Mi așez împărăția Mea și masa ei pe pământ plină de meseni, iau capre și le învăț să creadă și să poată, și umplu masa împărăției Mele, precum este scris cuvântul Meu cel de acum două mii de ani. Iar Eu am împărăție, am, și e goală masa nunții Mele, și plâng în cuvânt și strig plângând și strig să vină la masa Mea cei ce aud de nunta Mea cu poporul Meu mireasă, să vină, fie oi, fie capre, să vină să-și schimbe năravul și să vină să se facă oi, și oile Mele să fie ele apoi.

O, așa am strigat tot timpul prin trâmbița Mea, prin tine, Verginica Mea, iar tu n-ai trăit zadarnic pe pământ, căci Eu, Domnul, ți-am dat folosință slăvită, chiar dacă n-a strălucit ea în ochii celor orbi pentru cele din cer pe pământ, dar tu ai fost fluierașul lui Hristos, ai fost locuința Mea, glasul Meu, mersul Meu prin care chemam la apă, chemam omul la adăpătoa-

re, și aveam vrăjmași în văzduh, și aveam vrăjmași pe pământ, și numai vrăjmași aveam în mersul Meu cu tine între cer și pământ, Verginica Mea.

— *Da, Doamne, și greu a fost să poată omul cu Tine, cu mine, cu voia Ta cea cerească pe pământ.*

Da, Doamne, că nu știe omul taina inimii curate și nu are inima curată față de Domnul când omul alege să se dea lui Dumnezeu cu viața sa. Dragostea de Hristos când și-o alege omul cât și cum să fie ea, așa dragoste nu face parte din dragostea lui Dumnezeu, căci ea este ori tot, ori deloc, și nu e porție de mijloc pentru dragostea de Dumnezeu. Omul are nevoie de dragostea lui Dumnezeu, iar asta uită el când își alege singur câtă dragoste să aibă pentru Domnul.

O, nu pe cei păcătoși îi urăște Domnul, ci pe cei fățarnici prin aluatul lor, Doamne. Nu sufereau creștinii să-i formeze pentru Tine, ci doar să le facă Domnul bine și ocrotire, și voia să le-o facă, să-i însoare, să-i mărite, să fie văzuți bine de păstori și de frații creștini, iar altfel ei plecau pentru trai lumesc și atât, și vrăjmașii cei din văzduh și de pe pământ pân-deau zi și noapte să-i ducă la voia lui satana pe cei nestatornici, și suferința Ne era mare după orice pierdere, Doamne.

Când sufletul omului ia foc pentru Domnul vin apoi dușmanii și suflă în acest foc, și sufletul omului îngheață iar și pe cea mai caldă vreme, și scade căutarea lui după Dumnezeu, scade focul, scade dorul, scade darul Domnului din om și crește în el interesul pentru cele pământești și scade grija pentru Dumnezeu și scade creștinul, și mor unii prin alții cei ce mor, o, și anevoios îi este omului să-L iubească pe Domnul până la sfârșit, Doamne, o, și nu-și poartă omul crucea și și-o tot ajustează, zice el, până ce, ciopârțită de tot, rămâne fără ea pe umeri, dar și fără Domnul.

O, Doamne, o, Doamne, cine-și bate joc de statornicia cu Domnul, acela își face rost de lepădare de Domnul și cade cu cădere urâtă, de care nu-i pasă, căci Domnul Se trage în lături, și rămâne omul cu nimic, și-i rămâne în minte numai duhul căderii din Dumnezeu, și nu se teme să facă asta asupra sa însuși, de vreme ce mintea nu-i mai spune că primejdia lucrează peste el, o, și așa se pierd fiii împărăției, și așa se duc cum au și venit, o, și se ducă poporul care a ascultat de la Tine prin mine, Doamne.

Dar acum avem ucenici care Ne poartă, și prin care povățuim și veghem să nu mai pătească toți ceea ce au pățit cei ce și-au dat jos de pe umeri crucea mersului cu Domnul. Iar eu grăiesc de lângă Tine acum cu ei, cu ai Noștri care Ne poartă azi, și care au de lucru de la Noi, Doamne, și le spun și lor, în ziua mea de serbare între sfinți: Pace vouă, fiilor, și stați sub crucea Domnului și bucurați-vă de ea și cu ea până la sfârșit!

O, și le spun și celor adunați, dar și celor ce vor lua de hrană cuvântul cel de azi, și le spun așa:

Fiilor, fiilor, faceți-vă în locuințele voastre clipe și zile de lectură sfântă din cuvântul cel de sus peste voi al Domnului și al sfinților Săi, că aveți nevoie de mijlocirea sfinților, de povăța lor, de pilda vieții lor, fiilor. Ei au scris de la Duhul Sfânt, și trebuie să aveți timp de râul învățăturilor lor și de viața lor pilduitoare. Fiți ca niște flori de rai, căroră le trebuie mereu apă la rădăcină, o, că nu mai scapă omul pe pământ de el însuși, dar voi aveți grijă mare să fie mereu între voi Domnul și sfinții Lui în toată largimea, că alte ocupații vă iau din fața Domnului, dar voi dați Domnului timp și loc cu voi tot timpul, că tot timpul trebuie răscumpărat în cer, fiilor. Iar pe cei așezați peste voi, o, nu le disprețuiți cuvântul și veghea cea pentru voi, și dați-le puteri sfinte prin ascultarea de Dumnezeu și de tot cuvântul Său, pe care trebuie să aveți timp să-l împliniți, fiilor.

O, aș sta cu voi în sfat, aș sta mult, mult, dar neputința lor Ne îndoia spre milă, și de aceea luați de la ei ca și de la Noi, o, și nu le călcați cuvântul, că ei au vedere și știre din cer în mijlocul vostru, iar Noi, cei din cer, avem nevoie de puteri sfinte în ei, că eu știu cum

era pe pământ în vremea trupului meu când trebuia purtat Domnul, și de aceea învățați de la mine să ascultați, ca să poată Domnul veni și să vă dea ascultare să lucrați, căci cine lucrează neascultare pierde pic cu pic, fiilor.

O, Doamne, un pic de cuvânt am presărat și eu, că păstorirea Ta e mare peste ei, și Ne-am scris în carte cu această zi, și toate zilele lor cu Tine mărturisesc pentru Noi, Doamne.

O, slavă Ție și mersului Tău, Doamne! Și-Ți fac rugămintă: ai grijă de țara română, de duhul neamului român, de soarta acestui pământ, pe care vii și lucrezi cu sfinții Tăi!

Ai grijă, Doamne, de cei ce-și frâng voia pentru voia Ta cu ei, căci ei sunt aurul cerului pe pământ, ei sunt soarele în care Tu locuiești și mergi și încălzești și dai viață la mulți care știu să stea în lumină și să crească până la cer cu viața, până la Noi, o, Doamne.

O, pace Ție, Doamne! O, pace vouă, fii ai cuvântului de sus! Amin.

— Acum, Verginica Mea, sună tu din trâmbiță peste toți cei din cer și arată tuturor că această zi e cu sărbătoare sus și jos.

Iar Eu binecuvintez pe poporul cuvântului Meu și-i dau hrană de creștere mereu, mereu, și jugul Meu îl îndemn să-l poarte, cel mai ușor de purtat cu toate sarcinile lui, așa cum tu ai purtat pe Domnul cât ai stat cu trupul pe pământ.

O, fiilor, Mă aplec vouă, și aplecați-vă și voi, și pace vouă! Unii de la alții pace, fiilor!

Stau și privesc la lucrul zilei aici. Va fi de lucru, că avem oaspeți la masă și se așează lucrul zilei, și din care este de tras învățatură ca de fiecare dată când Eu vin și stau înaintea poporului adunat la izvor, cercetând și învățând și povățuind și vindecând pe cei ce se lasă spre vindecare.

Eu vă dau întărire, fiilor. Luați din mâna Mea și cereți să vă dau, cereți-Mi, o, cereți-Mi, și veți primi voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

10/23-06-2019